

Nhìn Cung Điện Hoàng Gia tôi liên tưởng tới hình tượng các vị anh hùng dân tộc của quốc gia Hung mà sáng nay tôi đã thấy ở Công Trường Anh Hùng. Họ đứng đó cao vọi trên một vòng cung to lớn để con cháu họ tôn vinh và ngưỡng mộ. Ở ngay giữa công trường nay là nơi an nghỉ của ông Imre Nagy, người lãnh đạo cuộc nổi dậy của dân Hung vào năm 1956 chống lại người Nga. Dân tộc nào cũng có những người yêu nước và chống ngoại xâm. Họ chết đi nhưng danh thơm của họ để lại muôn đời.

Thuyền đang qua dưới cầu Elizabeth một chiếc cầu treo hiện đại kiểu mới. Cầu to lớn, rộng rãi, kiến trúc thanh nhã giúp cải thiện giao thông qua lại giữa hai vùng Buda và Pest.

Qua khỏi cầu là đồi Gellert ở bên phải. Trên đỉnh đồi có tượng một người phụ nữ cầm cành cọ hình dáng xa xa thì giống như tượng Nữ Thần Tự Do của Mỹ. Đây là công trình ghi nhớ công ơn của người Nga giải phóng nước Hung khỏi tay Đức Quốc Xã hồi thế chiến thứ hai. Thoát khỏi Đức, Hungary nằm trong vòng kiểm soát của Nga, nhưng cách mạng năm 1989 đã giúp họ được tự do định đoạt cho số phận của mình. Phía dưới chân đồi Gellert là nhà tắm nước nóng kiểu Thổ. Ở Budapest có nhiều nhà tắm như vậy, đó là những nhà tắm cộng cộng với nước nóng và xoa bóp kiểu Thổ, một cách thư giãn độc đáo của người Trung Âu.

Tiệc cũng vừa tàn, tàu sẽ quay lại. Thành phố cũng đã lên đèn. Trên những chiếc cầu bắc qua dòng sông, đèn đã thấp sáng. Lập lánh trong sóng nước lăn tăn, ánh đèn thành phố lung linh làm tăng thêm vẻ đẹp thơ mộng và quyến rũ của dòng sông. Bên phía Pest, một vài nhà hàng đang đãi khách, tiếng nhạc, tiếng cười vọng lại xa xa. Bên đồi Buda, trên con đường dọc bờ sông, ánh đèn xe loáng thoáng. Chúng tôi lên tầng hai của thuyền, vừa hóng mát vừa uống cà phê và tán gẫu. Có người so sánh chuyến này với những cuộc du hành trên dòng sông Seine - Paris. Nhưng mỗi nơi có một vẻ đẹp riêng khó mà so sánh. Paris phồn hoa đô hội, ồn ào náo nhiệt khiến người ta chỉ muốn tận hưởng những giây phút vui vẻ trong cuộc đời. Nơi đây có vẻ yên tĩnh hơn, nhưng phải chăng vì thế mà du khách có thể suy tư về sự tranh đấu và phục hồi của một đất nước mới được hồi sinh. Riêng tôi lại nghĩ ngợi, mơ

CHIỀU NHỚ

*Chim chiều nhớ tổ bay mau
Gió chiều nhớ bóng bờ lau thì thào
Nắng chiều nhớ ngọn đồi cao
Mây chiều nhớ núi nao nao giăng buồn
Lòng chiều có nhớ gì không
Thương về quê cũ, ta trông từng chiều..*

Thảo - Anh

mộng và so sánh với những dòng sông quê hương của mình như sông Hồng cuộn sóng ; Hương Giang thơ mộng, trữ tình ; dòng Cửu Long với những chợ nổi mà ghe thuyền đầy áp những sản vật địa phương. Quê hương Việt Nam mình cũng rất đẹp, nếu có những chuyến du lịch trên sông như thế này chắc sẽ không thiếu du khách. Rồi tôi lại mơ về dòng sông hiền hoà mang tên Sài Gòn chảy qua tỉnh lỵ nhỏ bé Thủ Dầu Một nơi tôi sinh ra và lớn lên. Tôi nhớ những chiều tà, đạp xe hóng mát dọc bờ sông, nhìn những đám lục bình bập bênh theo dòng nước chảy trôi vô định không biết về đâu. Tôi rất yêu những dòng sông quê hương nhưng tôi chưa bao giờ có dịp đi thuyền dọc theo dòng sông như đêm nay trên dòng Danube này. Tôi hy vọng có một ngày về để du ngoạn trên những dòng sông ở quê nhà bởi vì tôi đã du lịch nhiều nơi, nhưng đất nước mình thì lại biết ít quá. Ước vọng này tuy đơn giản nhưng biết tới bao giờ mới thực hiện được.

Thuyền trở về bến cũ. Chuyến du hành chấm dứt. Khách luyến lưu từ già, lòng lâng lâng vì đã ngà ngà say. Ai nấy vui vẻ cười đùa trên xe trở về khách sạn. Một vài người Mỹ thấy còn sớm nên tự đi vào thành phố tìm các quán rượu để tiếp tục cuộc vui. Đa số đã thoả mãn trên đường về. Chắc tối hôm nay họ sẽ có một đêm đầy mộng đẹp, mơ tới những chuyến du hành khác đầy trữ tình, đầy thơ mộng, như đêm nay trên dòng Danube.